Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 44. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го БЕРЕЗНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 7, 1986 No. 44. VOL. XCIII.

Американська преса повідомляє про відчищення пам'ятника Т. Шевченка

Фото (поменшене) що його помістив щоденник „Вашінгтон Таймс", на якому показано робітника при відчищуванні пам'ятника Т. Шевченкові.

Вашінгтон. — Два столичні щоденники, „Вашінгтон Пост" і „Вашінгтон Таймс", з вівтірка, 4-го березня ц.р. помістили знімку з пам'ятника Тараса Шевченка у Вашінгтоні в процесі віднови.

Під великою знімкою подано пояснення, що службовики Управління парків розпочали чищення парою пам'ятника Т. Шевченка, при 22-ій і „П" вулицях столиці. Це чищення, повідомляє американська преса, відбувається в навечер'я „Американського поклону Шевченкові", тобто концерту, що відбудеться тут в неділю, 9-го березня, о год. 8:30 вечора в Кеннеді Центрі у Вашінгтоні.

Реставрація пам'ятника відбувається заходами Фундації ім. Мазепи, що тим складає дар Великому Кобзареві.

Лист в „Ню Йорк Таймсі" пригадує про Ю. Шухевича

Ню Йорк, Н. Й. — Щоденник „Ню Йорк Таймс" з 3-го березня помістив лист Івана Світальського з БарріHгтону, Ровд Айленд, в якому він нав'язує до статті Елі Візеля з 19-го лютого ц.р., де автор стверджує, що конечні дальші зусилля після звільнення з СССР Анатолія Щаранського, щоб звільнили також інших важливих жидівських діячів.

І. Світальський стверджує що це безумовно важливе, але рівночасно запитує чому Е. Візель не думає також про інших переслідуваних в СССР таких народів як росіяни, українці, литовці, вірмени, усіх тих, що не хочуть залишити своєї батьківщини, але терплять ув'язнення, „в психушках" або вже померли за те, що були прихильниками Гельсінкських угод.

В кінці І. Світальський запитує чому досі немає справжнього світового протесту у зв'язку з понад 30-літнім ув'язненням Юрія Шухевича, який так довго карається в тюрмах та на засланні лише тому, що він не хоче виректися свого батька, який був провідником Української Повстанської Армії та боровся однаково проти совєтських і німецьких окупантів.

Англомовний довідник вийшов другим накладом

Ґрілі, Кольо. — У в-ві „Украпрес" (д-р Іван Овечко) вийшов уже другим накладом у кількості 10,000 примірників. (Перший наклад в 4,000 розійшовся за три місяці в минуломо році) кишенькового формату на 136 сторінках ілюстрований англомовний „Довідник про Україну і українців" На його зміст склалися короткі, але вичерпні відповіді на 40 найважливіших питань, зібраних від студентів двох американських університетів, які цікавляться Україною й українцями. Весь „Довідники" поділений на вісім розділів: 1. Україна й українці — загальні відомості; 2. „Русь" і „Росія" — хто, звідки і коли?; 3. Здобутки — надбання стародавньої України; 4. Україна колись і тепер — вільна і поневолена; 5. Чого Захід не знає або не хоче знати; 6. Україна й Друга світова війна; 7. Українці поза Україною; 8. Вільний світ — очима українців. Особливу увагу в „Довіднику" звернено на різницю між Україною і Росією, українцями і росіянами, подано багато визначних імен українців, знаних на Заході як „рашен", короткі історичні дані про походження українців, про їхню організованість у вільному світі тощо.

Дуже охайно видана книжечка з золотими і білими написами на синій обкладинці дуже добре надається для поширення серед англомовних політиків, журналістів, студентів, професорів, як і серед української молоді. Це унікальне видання можна придбати по ціні 3.75 ам. дол. за примірник, пишучи до: Ukrapress, c/o Dr. Ivan Owechko, P.O.Box 811, Greeley, Colo. 80632.

СУМНА РІЧНИЦЯ

З НАГОДИ 40-РІЧЧЯ НАМАГАННЯ НАСИЛЬНОЇ ЛІКВІДАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Саме тепер, коли то ми вже з приспішеним темпом приготовляємося до урочистого відзначення 1000-річчя Хрищення України, нам приходиться відзначати теж сумну річницю, тобто 40-ліття спроби насильної ліквідації Української Католицької Церкви на наших рідних землях большевицьким окупантом.

Сорок років тому, в днях 8-10 березня 1946 року, на т. зв. „Львівському синоді", якого аранжерами і творцями були органи безпеки совєтської безбожної влади, проголошено уневажнення Берестейської унії з 1596 року, а Українську Католицьку Церкву поставлено поза законом. Всі ми добре знаємо, що Львівський лжесобор був актом насилля та потоптання основних людських прав свободи віровизнання, а про його незаконність і неважливість уже більше разів висказалися українські католицькі Владики у вільному світі, хоча б під час Помісного Синоду, що відбувся у Ватикані 1980 року.

„Львівський збір", — заявили тоді наші Владики,- що безправно назвав себе „собором" і його насильно накинула безбожна світська влада в 1946 році, не міг бути і не був ніяким правним собором нашої Церкви, бо жоден з єпископів Української Католицької Церкви не брав у ньому участи, а присутність деяких священиків (відступників) і мирян не вистачає для законности і правосильности дійсного собору, а то тим більше, що участь тих нечисленних (співучасників) була наслідком чистого насилля".

Тому то, сказавши правду, Львівський псевдособор 1946 року канонічно ніяк не міг зліквідувати Українську Католицьку Церкву, а тільки дав большевикам позірну причину поставити її поза законом, щоб відтак могти її безпощадно переслідувати і нищити. На жаль, Російська Православна Церква, пішла на повну співпрацю з безбожною світською владою в брутальній, часом аж кривавій зовнішній ліквідації Української Католицької Церкви. Тому то вона не зі смутком, але з великою радістю і тріюмфом не перестає відзначувати горезвісну річницю Львівського лжесобору як „Торжество Православія".

Ось так у своєму новорічному посланні: „Мир Вам і благоденство", Митрополит Філарет, московський екзарх всієї України, вже наперед проголосив, що „у новому 1986 році у Львові відбудеться урочисте святкування з приводу 40-річчя возз'єднання греко-католиків західніх областей України з православною церквою та ліквідації Берестейської унії з 1596 року" („Вісті з України", з 1-го січня 1986 року). Це все тільки для пропаганди, щоб показати світові, що „уніятства на Україні немає і бути не може". Православні ієрархи на Західній Україні забувають, що дух непоборний і його не скувати кайданами.

Перед 40 роками світська безбожна влада, при помочі Російської Православної Церкви, насильно зліквідувала нашу Українську Католицьку Церкву, але тільки назовні, бо в катакомбах наша Українська Католицька Церква далі існує, розвивається і діє. Вона далі ієрархічно зорганізована, має своїх єпископів, священиків, монахів і монахинь, як теж незлічене число вірних, які змушені безбожним тираном жити й працювати в таких самих обставинах, як християни перших віків. Голос нашої „Мовчазної Церкви" дається знову чути, бо вона домагається від своїх гонителів узаконення, признання її перед законом, щоб вона могла явно і свобідно розвиватися і діяти.

(Закінчення на стор. 3)

Вийшли праці М. Номиса

Савт Бавнд Брук, Н.Дж. — З почину Владики Мстислава, Митрополита Української Православної Церкви у вільному світі, вийшла друком збірка Матвія Номиса „Українські приказки, прислів'я і таке інше" (304+XYIII+XYI+ стр.), до якої додано книжку статтей „Фольклорний збірник Матвія Номиса, 1864-1984".

Примірник збірки Номиса, яка вперше з'явилася в 1864 році в С.Петербурзі, зберігся у д-ра Юрія Шевельова, президента Української Вільної Академії Наук у ЗСА. Примірник іншого видання цієї збірки, писаний рукою і виданий проф. А. Лободою в Харкові в 1928 році, накладом у 100 примірників, зберігся в приватному книгозборі Владики Мстислава.

Чимало літературознавців, фольклористів і мовознавців оцінили працю Номиса як справжню скарбницю, як дорогоцінну збірку і неперевершений твір народознавства України та слов'янського світу.

Для характеристики з різних поглядів цього твору утворено спеціяльну групу дослідників, до якої ввійшли проф. Петро Одарченко, д-р Богдан Струмінський, д-р Наталя Кононенко - Мойл і проф. Ю. Шевельов. Їхні статті — „Скарбниця українського слова", „Збірки українських приказок не використані Симоновим (Номисом)", „Їжа, культура та гостинність", „Номис —Даль-Адальбрег" зібрано в окрему книжку „Фольклорний збірник Матвія Номиса, 1864-1984", як корисний додаток до найновішого видання збірки Номиса.

У перевиданій збірці Номиса є новий розділ „Додатки", який вміщує такі матеріяли: статтю академіка М. Возняка „До історії видання Номисової збірки: „Українські приказки, прислів'я і таке інше", СПб. 1864", яка подає ті прислів'я, приказки і загадки, які із збірки Номиса викинула російська тогочасна царська цензура; з рукописного видання збірки Номиса (1928) — передмову проф. Лободи, факсиміле титульної сторінки та, в зменшеній формі, кілька сторінок цього унікального та чи не єдиного на Заході примірника.

Друк збірника М. Номиса виконало підприємство Зінкевичів „Украпринт" у Вудстоку, Мд., яке дало двом книжкам чепурне мистецьке оформлення й окрему тверду картонну скриньку для переховання цих книжок разом. Ціна комплекту — 65 ам. дол., з пересилкою в належному опакуванні, 70 ам. дол., а поза межами ЗСА 75 ам. дол. Замовлення разом з належністю слід посилати до: Metropolitan's Publishing Fund (NOMIS), P.O.Box 445, So. Bound Brook, N.J. 08880.

ЧИКАҐО ВШАНУЄ Т. ШЕВЧЕНКА

Чикаґо. — Школа Українознавства при православній катедрі св. Володимира вшанує Тараса Шевченка відповідною мистецькою програмою п.н. „Живе слово Тараса Шевченка". Програма відбудеться в неділю, 9-го березня ц.р., о год. 1-ій тут при 2250 Вест Кортез вул.

„Ніхто не може сумніватися в долі справжнього Медведя"

Джерзі Сиіті, Н.Дж. — Щоденник „Ню Йорк Пост" з середи 5-го березняк 1986 року, помістив редакційну статтю під цієї назвою, в якій дуже точно передає цілий перебіг нещасливої історії з Мирославом Медведем у зв'язку з тим, що тепер 60 сенаторів вимагає перевірки цілого випадку та становища федеральних урядовців до нього.

Не зважаючи на те, пише газета, від початку видавалося неправдоподібним, щоб хтось намагався втікати із совєтського корабля і його силою повернули, а відтак він сказав, що все це було помилкою і він хоче конечно повернутися до СССР. Тепер однак є підозріння, що Мирослав Медвідь, який втік з корабля і цей що відтак зізнавав, що хоче повернутися додому, це дві різні особи.

Вирахувавши всі представлені досі факти, що це були дві різні особи, стаття стверджує, що навіть коли ці факти не є переконуючі на 100 відсотків, то таки щось дуже дивне і прикре сталося у цих кількох днях, коли була актуальна справа чи дати Медведеві азиль у ЗСА. І тут „Ню Йорк Пост" уважає, що або справді у випадку переслухання урядниками Державного департаменту був підставлений інший „Медвідь" або справжній був так побитий переляканий і під впливом наркотиків, що він зізнавав саме так, як бажали того совєтські власті.

Але представники Уряду ЗСА переконували, що Медвідь міг зізнавати свобідно і добровільно повернувся до СССР. Це переконання Уряду газета вважає „скандальним" і тому вимагає прослідження в Конгресі.

На кінець стаття цитує звідомлення ТАСС, що „Медвідь після повороту перейшов лікування в лікарні і тепер приготовляють його, щоб вступив до інституту". Іншими словами він перейшов психіятричне „лікування", яке вилікує його з усіх небажаних намірів.

„І в цьому випадку можемо бути певні, що це 'лікування' перейшов справжній Мирослав Медвідь", — закінчує „Ню Йорк Пост" свою передовицю.

Повідомляють про розстріл В. Юрченка

Вашінгтон. — В З'єднаних Стейтах Америки шириться вістка, що в Совєтському Союзі розстріляли Віталія Юрченка, який влітку минулого року втік до ЗСА, а потім вирішив вернутися до Москви. Вістка базована на передачі льокальної радіостанції NPR, яка передала це звідомлення у середу, 5-го березня.

На пресовій конференції в амбасаді СССР у Вашінгтоні і після повернення до Москви полковник КҐБ Віталій Юрченко обвинуватив Сі-Ай-Ей в тому, що його викрали, а потім давали йому наркотики, щоб витягнути відомости проти Совєтського Союзу. Незабаром після того, як Юрченко виступив у Москві на пресовій конференції, на Заході появилися чутки, що його помістили в психіятричний дім.

Як повідомляє згадана радіостанція, Юрченка розстріляли тиждень тому. Однак представники Білого Дому відмовилися підтвердити звідомлення про розстріл Юрченка, сказавши, що вони не мають ніякої можливости перевірити, правда це чи ні.

В Південній Африці знесуть надзвичайний стан

Йоганнесбурґ, Південна Африка. — Президент Південно-Африканської Республіки П.В.Бота проголосив 4-го березня 1986 року що надзвичайний стан в цій країні, який уряд запровадив сім місяців тому, буде в найближчих днях, правдоподібно вже в п'ятницю, 7-го березня ц.р., знесений. Він, однак, звертає увагу, що новий закон буде також дуже точно стерегти за спокоєм і безпекою в цілій країні.

Президент П. Бота, який промовляв на сесії парляменту в Кейп Тавн, признав що далі ще існують заворушення у деяких частинах країни, але ситуація настільки поправилася, що можна відкликати надзвичайний стан, який він впровадив 21-го липня. На протязі тих семи місяців арештовано понад 7,000 людей без судової розправи, але більшість з них, вже звільнено.

Рівночасно з повідомленням про закінчення надзвичайного стану, уряд Південно-Африканської Республіки запропонував Об'єднаним Націям плян незалежности Південно-Західньої Африки, що має розпочатися 1-го серпня ц.р. Але уряд застерігається, що цей плян буде переведений лише тоді, коли будуть відтягнені кубинські війська із сусідньої Анголі.

Дві години перед промовою П. Боти із заповідженням знесення надзвичайного стану вибухла бомба на поліційній станиці в Йоганнесбурґу, а другий вибух знищив електричну станцію біля місцевості Дурбан.

Деякі з дипломатів вважають, що президент Бота хоче знести надзвичайний стан, щоб добитись прихильности західніх держав, особливо ЗСА. Справді Уряд ЗСА висловив негайно своє вдоволення із заповіджених Ботою двох змін у політиці Південної Африки.

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКАНСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ, яку очолює директор Сі-Ей-Ей Віллям Кейсі, прибули в Марракеш, столицю Марокко, на святкування 25-річчя початку правління короля Марокко Гасана II. Американсько-марокканські відносини дещо охолонули в 1984 році, після того, як король Марокко підписав угоду з Лівією. Чиновники Адміністрації Роналда Реґена говорили пізніше, що ця угода не мала великого практичного значення.

ПІДСУМКИ ІНВЕСТИҐАЦІЇ вбивства сенатора Роберта Кеннеді у 1968 році, які опубліковано, вказують, що інвестигатори підтвердили, що засуджений вбивник Сірган Сірган діяв сам і що у вбивстві не було конспірації.

ПОШТОВА СЛУЖБА схвалила плян, згідно з яким в цю неділю, 9-го березня, поштові оплати за листи харитативних організацій, шкіл, бібліотек і за газети підуть вгору. Це вже другий раз за останній рік Поштова служба підносить оплати. Представник Поштової служби сказав, що одна третя пересилок другої кляси та одна п'ята третьої і четвертої кляс підійдуть в ціні, але посилки першої кляси не будуть підвищені.

ПРЕЗИДЕНТ ВИМАГАЄ ВІДПОВІДІ ВІД М. ҐОРБАЧОВА

Вашінгтон. — Президент З'єднаних Стейтів Америки Роналд Реґен настоює і заохочує совєтських речників, щоб вони вже остаточно рішилися на дату чергової зустрічі на вершинах, щоб його Адміністрація могла належно підготовитися до такої зустрічі і щоб зустріч не була тільки беззмістовною формальністю. Речники американського Уряду, а головно найближчі співробітники Президента навіть ставлять під сумнів третю зустріч Р. Реґена з совєтським лідером Міхаїлом Ґорбачовим в Совєтському Союзі заплановану на весну 1987 року, якщо СССР зігнорує зустріч в червні цього року і М. Ґорбачов до ЗСА не приїде.

Політичні спостерігачі відмічують, що 1987 рік вже буде роком передвиборчим і високі речники Республіканської партії повною парою працюватимуть в користь свого кандидата.

Президент Р. Реґен під час інтерв'ю з групою кореспондентів виразно і недвозначно заявив, що така була погодженість між ним і М. Ґорбачовим в Женеві і від цієї постанови не слід відступати, бо такий відступ може знищити всі ті досягнення, які були узгіднені між обидвома державами. Уряд ЗСА настоює на зустрічі в червні цього року у Вашінгтоні, але совєтська сторона, у в'язку з деякими пересуненнями, економічною реформою, XXУII з'їздом КПСС і ще не зовсім упорядкованими внутрішніми відносинами, мабуть намагатиметься пересунути зустріч на вересень, про що вже натякали совєтські речники раніше.

„Ми старалися пояснити совєтським лідерам труднощі, які можуть виникнути у вересні, а навіть в серпні у зв'язку з виборчою кампанією багатьох співробітників Р. Реґена в користь республіканських кандидатів до Сенату і Палати Репрезентантів, але ми не знайшли в них повного зрозуміння", — заявив речник Білого Дому Леррі Спікс. Він підкреслив, що це не означає, що сама зустріч є загроженою і з цього приводу наступили будь-які комплікації.

У зустрічі з журналістами Президент порушив ще справу допомоги для нікараґуанських антикомуністичних повстанців в сумі 100 мільйонів долярів, труднощі фармерів, труднощі оливної індустрії, події у Філіппінах, тобто перебрання влади опозиційними партіями на чолі з Коразон Акіно, податкову реформу та інші проблеми.

У СВІТІ

МІНІСТЕР ІНФОРМАЦІЇ Єгипту Сафват ель Шеріф повідомив репортерів, що з Каїру виведені всі війська, які брали участь минулого тижня в придушенні заворушення поліції. Амбасада Данії в Каїрі повідомила, що під час заворушення загинула 77-річна датська туристка Анна Педерсен. Вона була в своїй кімнаті в готелі, який підпалили повсталі, і не могла видістатися звідти. Таким чином, кількість осіб, що загинули, досягла 37. А. Педерсен є єдиною чужинкою, яка стала жертвою заворушення. Президент Єгипту Госні Мубарак радився з міністром оборони і міністром внутрішніх справ. Вважають, що мова на цій нараді йшла про недавні події, про які Мубарак збирається розповісти у виступі, запланованому на 10-го березня.

ПРЕСОВИЙ СЕКРЕТАР Ватикану сказав, що Папа Іван Павло II хоче зустрітися з лідером польських комуністів генералом Войцєхом Ярузельским, який має намір відвідати в цьому році Італію. „Зустріч буде можливою, якщо Ярузельский виявить до неї зацікавлення", — сказав пресовий секретар Ватикану.

ПРЕДСТАВИНЦТВО антикомуністичного об'єднання УНІТА в Лісбоні видало комунікат про те, що повстанці, які ведуть боротьбу за звільнення Анголі від комуністів, захопили алмазну копальню Андрала. „В результаті чотиригодинного бою вбито 60 вояків урядових військ і взято в полон 150 чужинців, включаючи португальців, філіппінців, англійців, румунів і німців із Західньої Німеччини. Захоплено багато алмазів", — сказано в комунікаті, який підписав лідер УНІТА Йонаш Савімбі. В ньому говориться також, що всі взяті в полон чужинці не є військовими спеціялістами, і будуть звільнені після переговорів з представниками зацікавлених країн. Представник УНІТА в Лісбоні сказав репортерам, що його організація є зацікавлена в переговорах, щоб постійно нагадувати про своє існування.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ЯПОНІЇ Ясуґіро Накасоне має намір укласти із З'єднаними Стейтами Америки угоду про участь японських вчених у створенні системи протиракетної оборони з елементами космічного базування. Як повідомляють японські газети, Я. Накасоне вже в цьому місяці пішле до ЗСА делеґацію промисловців, інженерів і урядових чиновників для обговорення ролі Японії в створюваній ЗСА протиракетній обороні. Про участь Японії в американському оборонному проєкті повідомило також інформаційне агентство Кіодо.

В РЕЗУЛЬТАТІ ПОЖЕЖІ, що сталася в приміщенні амбасади Чіле у Каракасі, Венесуеля, загинув чілійський амбасадор Карльос де Коста Нора і ще 11 осіб. Одна з працівниць амбасади повідомила, що раптом в будинку амбасади погасло світло, а потім вона почула крики людей, які бігли коридором. Їй разом з кількома іншими вдалося дістатися на дах, звідки їх взяв на поклад поліційний гелікоптер. Інші опинилися у вогняній пастці і задусилися від диму. Два працівники амбасади вискочили з вікна і загинули.

У СТАТТІ, НАДРУКОВАНІЙ в пекінському журналі „Пекін Рівю", говориться про банкрутство фабрики в місті Шеньян. Керівники фабрики були попереджені, як пише журнал, що треба навести порядок у фінансових справах, але на початку цього року фабрика не була в стані заплатити робітникам і за сировину. Досі кожне підприємство, яке попадало в таку ситуацію, діставало державну допомогу. Банкрутство фабрики стало першим банкрутством соціялістичного підприємства в комуністичному Китаї. Журнал твердить, що приблизно кожна п'ята китайська фабрика знаходиться в подібному стані.

ВІДОМИЙ В МИНУЛОМУ агент КҐБ і східньонімецької розвідки Гайнц Фельфе виступить на пресовій конференції у Східньому Берліні 12-го березня. Конференція присвячена виходові в світ мемуарів шпигуна під назвою „На службі ворога", що вийшли у гамбурзькому видавництві. 68-річний Г. Фельфе очолював на протязі десяти років західньонімецьку розвідку. В 1961 році він був заарештований і засуджений на 15 років тюрми. В 1969 році його обміняли на західнього агента.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Postmaster Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Кампанія проти українців

Як ми вже повідомляли, нюйоркський тижневик „Вілледж Войс" з 11-го лютого цього року виступив з обширною статтею, у якій центральною фігурою обвинувачень є Микола Лебідь, відомий діяч із часів підпільно-революційної Організації Українських Націоналістів за Польщі у 20-их і 30-их роках, засуджений на смерть у Варшавському процесі Бандери і товаришів у зв'язку з убивством польського міністра внутрішніх справ Броніслава П'єрацького зі заміною кари на досмертну в'язницю. У зв'язку з цією статтею, повною поганих закидів не тільки проти названого українського громадянина, але й цілого революційного підпілля, появилася обширна „Заява" Закордонного Представництва УГВР („Свобода" ч. 34 з 21-го лютого 1986 року). У Заяві УГВР правильно схарактеризовано статтю з „Вилледж Войс", на яку частинно відкликалися також „Ню Йорк Таймс" і „Ню Йорк Пост", як „знеславлення українського визвольного руху". Увесь тон цієї американської статті і вся її тенденція були звернені не так проти однієї особи Миколи Лебедя, як проти всього визвольного руху українців, які все ще очікують деколонізації Сходу Европи і всієї Евразії, щоби відзискати втрачену в наслідок імперіялістичної аґресії Червоної армії свою ні від кого незалежну державність.

Не всі українські люди за панування Польщі між обома світовими війнами солідаризувалися з ОУН і не всі українські люди і тепер схвалюють систему і методи діяльности ОУН. Відомо, що існував двоподіл українського населення в Західній Україні: на підпільно-революційний і на леґальний сектори. Але і тоді і тепер всі противники принципу масового набору членства до ОУН та сполучення її ідеологічного сектора з бойовим ніколи не піддавали в сумнів, що членами підпільно-революційного руху ОУН були люди ідейні, у великій більшості молодь. Ми знали і знаємо, що той революційно-підпільний рух мав два головні джерела свого народження: 1) програ визвольних змагань в роках 1917-21 (а коли враховувати постання Леґіону УСС то від 1914 року) і 2) польська злочинна і немудра політика національної асиміляції і гніту.

Часи змінилися, сьогодні і Польща і Україна під одним московським чоботом. Змінився підхід політичної думки до проблеми „Польща й Україна". Але український визвольний рух, який залишився у вільній українській громаді у діяспорі як ідеал, все ще є сіллю в оці всіх ворогів українського самостійництва. Активізація української вільної громади у зв'язку з роковинами „голодової облоги" в Україні та у зв'язку з недалеким 1000-річчям Хрищення України спонукує ворогів до нового наступу на все українство, до наклепництва проти окремих діячів і проти окремих груп українських активістів у боротьбі за рідну державність. Відсіль пішла нагінка проти колишніх членів Української Дивізії, відсіль свідомо переплутується „Ваффен СС", які були збройною силою, яка нічого спільного не мала „СС", політичною поліцією Третього Райху. Відтіль пішла і далі йде нагінка проти „воєнних злочинців" серед українців, з повним промовчуванням всіх історичних фактів, як українці боролися проти нацизму і скільки жидів вони, українці, врятували з загрозою для власного життя.

Коли ж мова про Миколу Лебедя, то просто смішно закидати йому коляборацію з німцями, коли німці спершу видали його із Штеттіна полякам для переведення проти нього Варшавського процесу, опісля розіслали за ним стежні листи. Микола Лебідь належав до тих українських політичних в'язнів, які врятувалися тільки завдяки вибухові Другої світової війни, яка відкрила брами польських в'язниць.

І коли хтось тільки трохи знає відносини в українській вільній громаді, то знає, що від другого розламу ОУН в роках 1954-55 Микола Лебідь, як і цілий табір так званої „Двійки", зірвав з ідеологією вождівства і монопартійности. Микола Лебідь з 1944 року і Микола Лебедь з 1984 — дві інші постаті. Проти Миколи Лебедя є деякі сумніви, які стосуються його ролі в Службі Безпеки ОУН. Але це внутрішньо-українська справа, яка не має нічого спільного з „коляборацією" та „антисемітизмом".

Одна подробиця кидається в очі: Микола Лебідь жив в Америці понад 30 років. Леґально, з адресою у телефонічній книжці, не скриваючися, беручи активну участь у суспільно-політичному і культурному житті. Чому якраз тепер поведено проти нього кампанію?! Чому якраз тепер пригадали собі інспіратори тієї статті, що існує Микола Лебідь, людина вже старша, після двох важких операцій! Саме цей момент доводить до здогаду, якщо не до висновку, що стаття проти Миколи Лебедя була тільки однією малою ланкою в ланцюзі широко запляннованої кампанії проти всього українства, яке прагне державницької волі. Але казали в українському селі: „Пережили ми панщину, переживемо й конституцію". Пережила Україна вже різні катаклізми. Переживе і цю наклепницьку кампанію, всупереч усім заходам викоренити в українців їхній гін до волі.

Петро Одарченко

МУЗИКАЛЬНІСТЬ ПОЕЗІЙ ШЕВЧЕНКА

(До 125-річчя з дня смерти Поета)

II.

Тарас Шевченко не тільки знав і прекрасно виконував українські народні пісні, не тільки знав чудову музику численних народних пісень, — він знав також музичні твори українських і світових композиторів, глибоко розумів ці твори й специфіку музичного мистецтва. Шевченко любив твори світових композиторів, захоплювався ними і сприймав ці твори не як аматор, а як справжній музикознавець. Шевченко особисто був знайомий з багатьма композиторами й приятелював з ними, зокрема з Семеном Гулак-Артемовським, М. Ґлінкою, М. Мусорґським, О. Даргомижським та іншими. У Петербурзі Шевченко відвідував концерти, оперні та балетні вистави. 1840 року Шевченко слухав у виконанні композитора М. Ґлінки уривки з його опери „Руслан і Людмила". Шевченко високо оцінював музичну творчість М. Ґлінки, автора деяких і українських пісень, наприклад, популярної „Гуде вітер вельми в полі" тощо.

У щоденнику Шевченка та в його повістях є багато цікавих висловлень про світових композиторів та про їх окремі твори, зокрема про твори Вебера („Фрайшюц"), Мендельсона (Сон літньої ночі"), Обера (опера „Фенелла"), Шопена (мазурки та інші твори), Бетговена (квінтети і сонати), Белліні (опера „Норма"), Меєрбера („Пророк", „Гуґеноти"), Россіні („Вільгельм Телль"), Моцарта („Дон Джіованні"), Шуберта (серенади), Гайдна (ораторія „Створення світу") та інші.

Бетговена і Моцарта Шевченко вважав геніяльними, музику Гайдна називав він „божественною" і захоплювався його ораторією.

Отже, Шевченко знав і тонко розумів музику рідної пісні й музику найвидатніших композиторів світу. Шевченко, як слушно зазначають літературознавці, належав до наймузикальніших поетів не тільки України, а й усього світу. Вся його поетична творчість відзначається надзвичайною музикальністю. І тому то Шевченка не тільки читають. За словами відомого українського музикознавця Миколи Гордійчука, Шевченко „належить до небагатьох поетів, творчість яких набула співаної форми побутування. Сам процес читання його віршів, сповнених емоційности, 'захованої' музичної інтонації і музичної образности, підсвідомо викликає бажання музично осмислити кожне слово, проспівати його" (М. Гордійчук. Шевченкова пісня. У кн. М. Гордійчук. Фольклор і фольклористика. „Музична Україна", Київ, 1979, стор. 54-55).

І народ став по-своєму читати Шевченкового „Кобзаря" — він став поезії Шевченка співати. Багато віршів Шевченка стали народними піснями. Перші народні пісні з словами Шевченка з'явилися ще за життя поета. З року в рік їх ставало дедалі більше.

Національно-визвольна тематика, глибокий ліризм і надзвичайна музикальність поезії Шевченка приваблювали численних композиторів — українських і неукраїнських.

Велику увагу композиторів привертав „Заповіт" Тараса Шевченка. Мелодія на слова „Заповіту", що її створив Гордій Гладкий, здобула найбільшу популярність. „Заповіт" з музикою Г. Гладкого став національним гимном українського народу. На слова „Заповіту" написали музику М. Лисенко, М. Вербицький, П. Демуцький, Я. Степовий, О. Спендіяров, Я. Аракішвілі. Кілька музичних творів великих форм написано: кантати С. Людкевича, Б. Лятошинського, В. Барвінського, Л. Ревуцького, поему Р. Ґлієра та ін. Відомо понад 60 музичних інтерпретацій „Заповіту" Шевченка.

Народною піснею стала пісня „Реве та стогне Дніпр широкий" (початкові рядки поеми „Причинна"). Музику написав Д. Крижанівський.

Багато композиторів писало музику до вірша „Думи мої, думи": І. Біликовський, С. Воробкевич, Я. Степовий, Є. Козак та ін. З народною мелодією цей вірш став популярною піснею. Широку популярність здобув вірш „Садок вишневий коло хати". Цей вірш поклали на музику такі композитори: М. Лисенко, Я. Степовий, Г. Хоткевич, П. Чайковський, А. Гнатишин та ін. Музику до вступної частини поеми „Княжна" писали М. Лисенко, М. Леонтович, Я. Степовий, Г. Гладкий, Я. Смеречанський, Г. Фінаровський та ін. Цей вступ до поеми став народною піснею „Зоре моя вечірняя..."

На слова Шевченка написали свої твори сотні композиторів. Микола Лисенко поклав на музику близько ста творів Шевченка, зокрема написав великі кантати „Б'ють пороги" і „Радуйся, ниво неполитая".

Станислав Людкевич написав на текст Шевченкового „Кавказу" однойменну кантату-симфонію для хору й симфонічної оркестри. Крім великої кількости пісень, романсів, хорів, що їх писали українські композитори, маємо опери „Катерина" М. Аркаса, „Сотник" і „Наймичка" М. Вериківського, „Марина" Г. Жуковського, „Тарас Шевченко" Г. Майбороди, „Гайдамаки" В. Рибальченка, Ю.

(Закінчення на стор. 4)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

Фантастичний проєкт міжпростірної подорожі

Дедаль — це ім'я стародавнього грецького інженера, який збудував Міносові, королеві Крети, мітичний лябіринт, а згодом крила для повітряних польотів, з допомогою яких він втік з Крети, коли Мінос задумав його та його сина Ікаря вбити.

У пам'ять цього мітичного інженера, 15 членів Британського міжплянетного товариства назвали свій проєкт подорожі міжпростірним кораблем до найближчої зорі нашої ґалактики, проєктом „Дедаля".

На детальне опрацювання цього майже фантастичного проєкту вони витратили за останніх п'ять років 10,000 годин; 200-сторінковий опис цього проєкту читається із запертим віддихом, неначе найкращу повість наукової фантастики. Не зважаючи на те, в цьому проєкті розроблено всі теоретичні дані, потрібні для подорожі міжпростірного корабля до найближчої зорі.

Такою зорею мала б бути зоря Барнарда, сонце-карлик, менше та холодніше ніж наше сонце, розташоване приблизно шість світлових років від нашої землі. До речі, зоря Барнарда це не найближчий сусід нашої соняшної системи, таким сусідом є зоря Альфа Кентавра, розташована від нас на відстані 4.3 світлового року (25 мільйон мільйонів миль). На жаль, Альфа Кентавра — це потрійна зоря, на плянетах якої (якщо вони там існують) важко дошукатися землеподібних обставин, потрібних для зародження та існування органічного життя.

Цього недоліку не має зоря Барнарда, яка, крім того, виявляє характеристичні коливання, притаманні зорі, що має плянетну систему, подібну до нашого сонця. На думку Британського міжплянетного товариства, побудова такого зоряного корабля забере, щонайменше 20 років, включаючи в те виготовлення потрібних плянів, перевірку дії його нуклеарних ракетних рушіїв та пробний полет, щонайменше одного прототипу „Дедаля".

Найбільшу, проте, проблему у здійсненні цього грандіозного проєкту буде справа його фінансування. Згадане Британське міжплянетарне товариство не зробило ще досі докладної оцінки усіх витрат, потрібних для побудови цього зоряного корабля, але немає сумніву, що вони будуть фантастично високі, не під силу, не тільки одній, але й кільком державам; тому цей проєкт буде мабуть фінансувати цілий світ.

Час його міжпростірної подорожі розраховують на 50 років, цебто в обидві сторони вона тривала б одно сторіччя, а це вимагало б двох поколінь земних астронавтів. З уваги на те, це товариство плянує, щоб „Дедаль" відбув цю подорож без людей. Щоб їхати до зорі Барнарда за 50 років, міжпростірний корабель мусів би мати новий рід погону, що надав би йому велетенську швидкість 22,000 миль на секунду, що дорівнюється 12 відсоткам швидкости світла.

У цьогочасному стані нашої технології існує тільки одна можливість досягнення тієї фантастичної швидкости, при допомозі енергії визволеної з малих водневих бомб, вмонтованих в соплах його ракетних рушіїв. Але користування тим унікальним погоном вимагає рідкісного пального ізотопу гелію (гелій-три). Цей ізотоп розповсюджений в атмосфері плянети Юпітер. Проєктується монтувати „Дедаля" не на землі, а в орбіті Юпітера, де можна буде запастися потрібною кількістю цього рідкісного ізотопу гелію під надзором двох роботів.

Після успішного завершення монтажу та забезпечення його ракетних рушіїв пальним, „Дедаль" полетів би в далеку міжзоряну подорож. Обов'язки капітана корабля сповняли б компютори, що були б керманичами згаданих двох роботів. Вони кермували б полетом корабля та робили б усі потрібні рішення, що виникнули б під час подорожі.

Коли корабель увійде в плянетну систему зорі Барнарда, від нього відокремиться 18 дослідних зонд з фотографічними апаратами та вимірювальними інструментами, що робитимуть світлини та збиратимуть технічні дані, які будуть закодовані в компюторах матірного міжпростірного корабля.

Подорож „Дедаля" крізь плянетну систему зорі Барнарда триватиме один день, згодом він залишить плянетну систему цієї зорі та полине зі швидкістю 22,000 миль на секунду в нетрі космосу.

На протязі двох років міжпростірний корабель пересилав би струмінь інформацій на землю шляхом трансляційної станції, змонтованої на штучнім сателіті, в Юпітеровій орбіті. Ті всі інформації будуть розшифровувати щойно колись діти, або навіть унуки тих людей, що започаткували проєкт „Дедаля" та збагачувати людське знання відомостями про нашого нового зоряного сусіда.

Питання тільки чи оплатиться людству чекати поверх 100 років на ті інформації (проблематичної вартости та характеру) та витрачати на них такі фантастичні суми грошей? Члени Британського міжплянет-

(Закінчення на стор. 4)

Мирослав Борисюк

„ТРИ ЛІТА" ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

I.

Живучи в Петербурзі, Шевченко мріяв про Україну. У розкішній майстерні Брюллова перед його очима мерехтів український степ із високими могилами, у молодечих мріях ввижалась вся чудова Україна, колись вільна, а поневолена тепер, — у всій її непорочній красі.

Нарешті мрія здійснилась, він по відрядженні, як студент Академії Мистецтва, вже добре відомий молодий художник, на весні 1843 року поїхав в Україну.

На Україні його першим бажанням було відвідати рідну Кирилівку, село, що жило в його з дитинства спогадах, і Моринці, де він побачив денне світло.

Тепер Тарас з альбомом мистця-художника мандрував скрізь, спиняючись часто-густо у панських маєтках українських поміщиків, найдовше у маєтку князя Рєпіна у Яготині. Кілька місяців поет подорожував по Україні. Вражень було багато і всі вони були невеселі. Виконуючи доручене його завдання, Тарас подорожував з альбомом, малював, записував народні пісні, перекази, леґенди. Шевченко став „прозрівати", як він сам висловився, і це у нього радикально наступила метафора понять, його умом заволодів різкий спротив проти обставин, що поневолювали в жорстокий спосіб його батьківщину. Тут із поета романтика став він поетом-революціонером, що рішився писати про те, що бачив і переживав. Першим його віршем стала „Розрита могила", в якій він висловлює своє святе обурення, що „москаль риє, розриває, не своє шукає..." Це, ніби „археологічне розкопування" козацьких могил, головно Савур-могили, в його оцінці видалося, як сам писав у „Журналі" — щоденнику, глупим, бо ці могили — свідки давньої слави, не відкриють таємниці того, що у них поховано. А поховано в них — волю України. Тому Шевченко з надією писав: „Якби то... найшли те, що там схоронили, Не плакали б діти, мати не ридала б"... Спостерігаючи, як тяжко страждає наш народ у ярмі московського поневолення, поет знаходить першу причину цього поневолення, називаючи гетьмана Богдана „нерозумним сином", маючи на увазі Переяславську Угоду 1654 року.

Цим віршем розпочався новий період у творчості Шевченка, коли його Слово мало відтепер служити визвольній боротьбі українського народу. Період цей умовно зветься „Три літа" (1843-1845), хоч охоплює він дальші твори писані до арешту. Альбом „Три літа", що його у 1845 році почав переписувати Шевченко, щоб заховати ці твори від московської цензури та зберегти ці вірші для нащадків, — це збірка творів, що під цим заголовком об'єднує цикл революційних політичних поем, за хронологічною чи тематичною ознакою. Вірш „Розрита Могила" переписаний п'ятим до Альбому, першою є поезія: „Чигирине, Чигирине", (Чигирин — столиця Козацької держави Хмельницького), з лютого 1844 року. Обидві поеми тісно пов'язані між собою — це роздуми над історичною долею України та її сучасним, трагічним положенням.

Він переглядає все наше історичне минуле: боротьбу з турками, татарами, поляками, з московським військом, і жаліється, що пролито багато крови, але народ не здобув волі. Поет проте не впадає в розпач. Роздуми поета спрямовані не в минуле, а в майбутнє. Він свято вірить, що промине певний час і народ „оживе" та, озброївшись, здобуде волю".

Завдання збудити народ бере він особисто на себе, і своє „тихе слово" ставить на службу визвольної боротьби свого поневоленого народу. За допомогою низки складних метафор — плуга, лемеша, орання перелогу, посіву сліз, ножів обоюдних тощо, Шевченко висловлює сподівання, що йому пощастить збудити народ, надхнути його бажанням боротьби, і тоді „на оновленій землі врага не буде супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люди на землі!"

До альбому „Три літа" переписано майже всі поезії цього періоду як нелеґальні, так і леґальні, але провідними є в цьому циклі саме позацензурні твори, які саме поклали основу політичної поезії.

Першим і найвизначнішим твором політичної поезії була поема — „комедія" „Сон" (серпень 1844 р.). Написана вона в Петербурзі, після повернення Шевченка з України, коли він мав добру нагоду після десятимісячного перебування у рідному краю визначити свої враження і спостереження. Тому то „Сон" своїм оригінальним задумом, своєю сатиричною гостротою, полум'яним патосом є гостро політичним твором, що перевищує поему „Дзяди" польського поета Адама Міцкевича.

Існують різні думки про визначення самим поетом жанру твору „Сон" як „ко-

(Продовження на ст. 4)

Ганна Черінь

ПІД ПРАПОРОМ ШЕВЧЕНКА

I.

Шевченківські роковини від часу смерти Тараса Шевченка ввійшли до традиційних обрядових і державних свят українського народу, нарівні з Різдвом Христовим, Великоднем і Днем Незалежности. Щороку ми збираємося на так звану академію, що починається промовою, а далі йдуть декламації й пісні. Так буде й сьогодні. Минулого року один із слухачів, що сидів зі мною поруч, ще не почувши до кінця першого речення промови, досить голосно зауважив: „Знов те саме..." Отож, і сьогодні начебто знов те саме. Але чи знаємо ми оте „те саме?" Чи дійшло воно, нарешті, після стількох промов і декламацій, до нашого розуму, до серця й до душі? І чи дало потрібні, необхідні наслідки?

Мабуть, усі ми знаємо, що Тарас Шевченко народився дев'ятого березня 1814 року в селі Моринці, а помер 10 березня 1861 року в Петербурзі і що він майже одинадцять років пробув у тюрмі й на засланні, а решту життя був під поліційним наглядом і під цензурою. Але чи справдів знаємо ми добре зміст його страждального й мужнього життя, зміст його творів, його заповіти для нас? Коли ми востаннє читали „Кобзаря?"

Щонеділі в церкві йде та самісінька Служба, що й минулого й позаминулого року; ми слухаємо ті самі цитати з Євангелії й без нарікань повторюємо „Господи, помилуй" і „Подай, Господи". Слухаємо читання євангелія від Матвія, Марка, Луки й Іоанна, і научаємося істини від них. А от Євангеліє пророка України, великомученика Тараса занедбуємо, ті самі слова нам надокучає слухати і на щорічну „академію" часом не хочеться йти. Бо все те ми нібито вже знаємо.

Порівняємо наші святкування з відзначенням 50-річчя з дня смерти Шевченка 28 лютого і 5 березня 1911 року в Петербурзі. Перенесімось думкою в царську столицю Росії, тієї Росії, що 250 років душила в самім зародку ідею української самостійности. Росія заборонила влаштувати свято в Києві і в Каневі, боючись повстання, але дозволила, під тиском проґресивних сил, відзначити роковини в столиці, сподіваючись, що небагато буде учасників; може стільки, як у нас на Чикаґських академіях. Комітет розіслав запрошення до всіх редакцій, клюбів і організацій Петербурґу і Москви, України, Галичини й Буковини, разом 500 запрошень. Перед святом влаштували шевченківську виставку на 656 експонатів, яку відвідали понад чотири тисячі людей. Розпорядниками виставки були одягнені в українські вбрання студенти. Вранці 25-го лютого відправили Панахиду. Свято 28-го лютого почалося Панахидою. Після того відбулося ранкове урочисте засідання із вступною промовою академіка Корша і привітаннями від організацій. (Привітання зачитувалися, і їх вислухували всі з настороженою, гострою увагою, бо в них не було порожніх слів). О шостій годині вечора була перерва, а о дев'ятій — відбулося вечірнє засідання, що складалося з п'яти рефератів і тривало до першої години ночі.

П'ять рефератів! І то в Петербурзі. Що б то сказали наші патріоти, що їм тепер і одного реферату забагато?! І, здається, на тім святі не давали кави з солодким. Принаймні, такого не записано в протоколі.

На сцені, на блакитному тлі, стояло погруддя Поета, прикрашене квітами і колоссям. Промова делеґатів електризували присутніх. Зі сльозами розповідала делеґатка з Києва, як українці сподівалися зробити це свято в Києві, як вони „уривали загорьовану копійку і робочу годину, щоб допомогти в урядженні ювілейних свят" і яке велике було горе киян, коли уряд їм це заборонив...

Продовжували святкування 5-го березня. Увечері відбувся ґрандіозний концерт: вистава „Назар Стодоля", виступ хору з 200 осіб... Всі встали на „Заповіт", прирівнюючи його до національного гимну. А на кінець — кантата Миколи Лисенка на слова Шевченка — „Б'ють пороги".

Це свято стало офіційним визнанням Тараса Шевченка за найбільшого українського національного поета, яким він є й у наш час, поета світового маштабу. Таку оцінку винесли не тільки українці, а й присутні на святі представники російської та іншонаціональної інтеліґенції. Кожна країна асоціюється з своїми найбільшими поетами. Промовте „Англія" — і одразу випливе в уяві ім'я Вільяма Шекспіра; Німеччину уособлює Ґете, Ірляндію — Бернс, Італію — Данте, Росію — Пушкін. А Україну — Шевченко. Ще за життя він став найбільшим нашим поетом, і його вже в молодому віці свідомі українці називали „Батьком".

Є на світі люди, що чарують усіх навколо себе. Вони можуть бути не дуже вродливі, навіть непоказні, але є в них щось таке, що впливає з першого погляду, підкорює навіть тих, що мають протилежні переконання. Такі люди в уряді узгоджують своїх опонентів і переводять в життя найсміливіші, часом навіть і некорисні проєкти. Абрагам Лінкольн, Джан Кеннеді, Роналд Реґен, а з українців — Симон Петлюра належать до таких харизматичних особистостей. До них належав і Тарас Шевченко, що своїми піснями, як Орфей, упокорював навіть лютих російських ведмедів. Не відмовляючись ані на крихту від своїх ідей і переконань, Тарас Шевченко з'єднував собі приязнь і допомогу російських урядовців і навіть поліційних наглядачів.

Зачаровані багатогранними талантами Шевченка, люди навіть не усвідомлювали, що їх у цій надлюдині чарує. Розповіді сучасників про Шевченка не дають повної уяви про його вигляд. Одні вважали його дуже вродливим, інші — посереднім, а дехто навіть негарним. Ось свідчення поляка Беліна—Кенджицького: „Мужчина середнього зросту, досить кремезний, з лиця дуже звичайний, сказати б навіть негарний, бо вуста мав вузькі й затиснені, а ніс, як у нас кажуть, кирпатий. Зате очі мав незвичайні — великі, сірі, бистрі, блискучі, повні жвавости". Ті очі — дзеркало його душі, були розумні і повні вогню. Врешті Шевченко приваблював з першого погляду, а познайомившись з ним, люди забували про зовнішність, бо головний чар цієї особи полягав не в зовнішності, а в його талантах, до розмови, малювання, віршів, співу й навіть до танців. Шевченко часом і сам не знав, що його найвище призначення: малювати він хотів для людства, що ще не опанувало грамоти, але всім серцем реаґувало на образ і пісню.

Закінчення буде.

Сумна...

(Закінчення зі стор. 1)

Перегортаючи пожовклі картки історії Католицької Церкви, нам легко переконатися, що з бігом часу кожна правда віри вимагала від християн свідчення крови. В різних часах різні християнські народи були покликані Божим Провидінням дати геройське свідчення Божій правді. Не інакше воно було теж з нашим українським народом, який від часів Берестейської унії 1596 року став покликаний Богом дати геройське свідчення єдности Христової Церкви, щоб здійснилося задушевне Христове бажання: „І буде одне стадо й один пастор" (Ів. 10:16). Цю Божу місію нашої Церкви вповні зрозумів св. Йосафат, який за з'єднання Церков не вагався пролляти свою мученицьку кров. Господь Бог прийняв посів його крови, бо ж „кров мучеників це насіння християн" (Тертуліян, біля 220 р.). І дійсно, по Йосафатовій мученицькій смерти унія на українських землях уціліла й Українська Католицька Церква зачала розквітати.

Так дивився на призначення Української Католицької Церкви також Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький, ЧСВВ, який аж два рази просив Вселенського Архиєрея, Папу Пія XII, щоб його поблагословив „на смерть за св. віру і Христову Церкву". Хоч він не удостоївся стати мучеником, зате перед своєю святою смертю він віщим духом прорік: „Наша Церква зазнає тяжкого переслідування і повної руїни, одначе згодом вона відживе і буде знову розквітати!" Під таким кутом бачення також і нам треба споглядати на переслідування і мучеництво Української Католицької Церкви від большевицького окупанта.

Ми з глибоким смутком відзначуємо 40-ву річницю переслідування нашої страдницької Церкви на наших рідних землях. Наші архиєреї, священики, монахи, монахині й сотки тисяч мирян, хоч в катакомбах, дають геройське свідчення Христовій правді, яку вони з нараженням свого життя сміливо ісповідують, що є тільки „одна, свята, соборна й апостольська Церква", побудована на скелі Петра та що її і „пекельні ворота не подолають!" (Мт. 16:18). Тому, як колись наш Божественний Спаситель молився за св. Петра, так і ми сьогодні молімся за наших гонених братів і сестер, щоб „не ослабла їхня віра" (Лк. 22:23), але щоб Господь Бог покріпляв і утверджував їх у св. вірі, щоб вони були в силах „міцно встоятись у врем'я люте!" (Єф. 6:13).

Молімся щиро, молімся гаряче, щоб Голгота страдницької нашої Церкви чим скоріше, минула, щоб наші брати і сестри на рідних землях могли свобідно, „єдиними устами і єдиним серцем" славити Бога, щоб незабаром наша Українська Католицька Церква в Західній Україні наново „ожила і почала знову розквітати". Молімо і нашу Небесну Неньку, нашу Царицю України, яка так часто ронила гарячі свої сльози над недолею поневоленого нашого народу, щоб Вона теж заступалася за наших мучеників й ісповідників віри і кличмо до неї словами освяченої віками нашої пісні: „Ой рятуй, рятуй, Божая Мати, бо наш нарід загибає!"

В цьому св. Великому Пості, з'єднані в терплячім Христі Господі водночас з нашими переслідуваними братами й сестрами на рідних землях, благаймо Небесного Отця за тих, котрі розпинають нашу Українську Католицьку Церкву словами Спасителя: „Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять" (Лк. 23, 34). За прикладом св. первомученика Стефана, котрий молився за тих, що його каменували і Господь вислухав його та дав ласку навернення Савлові в дорозі до Дамаску. Так і ми за тих, котрі каменують нашу Церкву, молімось словами св. Стефана: „Господи, не постав їм цього за гріх" (Діян. 7, 60).

Хай же ж Господь Бог, „Бог усякого милосердя й усякої потіхи" (2 Кор. 1:3) потішає нас у нашому смутку, щоб ми своїми молитвами, вірністю своїй рідній Українській Католицькій Церкві та стійким ісповіданням св. віри потішали наших рідних Братів у їхніх скорботах і заохочували їх до стійкости в їхній вірі, пригадуючи Павлові слова: „Ми знаємо, що так само як ви берете участь у стражданнях (Христа), так візмете участь теж у (Його) радощах!" (2 Кор. 1:7).

Дано у Філядельфії 24-го лютого 1986 р.Б.

† Стефан, Митрополит

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Стипендійний Фонд ім. Д-ра Юрія Срібного при Науковому Товаристві ім Шевченка та Товариство Українсько-Американських Адвокатів

ПРОГОЛОШУЮТЬ ВСТАНОВЛЕННЯ

ДВОХ СТИПЕНДІЙ по $1,000 дол.

на академічний рік 1986/87

для студентів права, українського походження, які проявили спосібність й працьовитість та з повним успіхом покінчили бодай перший рік студій на акредитованій школі права й потребують допомоги. Зголошення разом із життєписом та академічною й фінансовою документацією слід вислати до кінця березня 1986 р. на адресу:

Shevchenko Scientific Society, Inc.
63 Fourth Avenue, New York, N.Y. 10003

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в середу, 5-го березня 1986 р., несподівано, упокоївся в Бозі у Кергонксоні, Н. Й., на 67-му році життя наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДО

бл. п.

ЙОСАФАТ ТУРЧИН

родом зі села Вербова, Бережанщина.

У глибокому смутку:
дружина — КАТЕРИНА
син — СТЕФАН з дружиною ФРАНЦІС
і з синами ПЕТРОМ, ТОМОЮ
і КРИСТОФЕРОМ
дочка — МАРІЙКА з чоловіком ТЕОДОРОМ
внучка — ДАНІЄЛЯ і ТАНЯ
і Рідня в Україні

НА ПРОТЯЗІ БІЛЬШ ЯК 40 років рід Кеннеді вносить значний вклад в політичне життя З'єднаних Стейтів Америки. Кеннеді дали країні президента, трьох сенаторів і амбасадора в одній з великих держав. Нині естафету прийняли представники молодшого покоління. Джозеф Кеннеді, син покійного сенатора Роберта Кеннеді, висунув свою кандидатуру до Конгресу від виборчої дільниці, яку колись представляв його дядько Джан Кеннеді, а нині займає спікер Палати Репрезентантів Томас О'Нілл.

ФЕДЕРАЛЬНІ УРЯДОВЦІ виявили, що експльозія міжпростірного корабля на плятформі вилету може випустити хмару шкідливих радіоактивних матеріялів. Такий здогад висунено у наслідок дискусії урядовців НАСА, які побоюються, що вживання нуклеарних генераторів може бути небезпечним.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п. д-ра

Любомира Макарушки

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

у Вашінґтоні, в суботу, 15-го березня 1986 р., о год. 8-ій ранку, у соборі св. Родини;
в понеділок, 17-го березня, о год. 4:30 по пол., в храмі Непорочного Зачаття, у візантійській каплиці;
у вівторок, 18-го березня, о год. 8-ій ранку, у соборі св. Родини;
в Мюнхені, Німеччина, у вівторок, 18-го березня, в українській католицькій церкві;
в Чикаґо, Ілл., в неділю, 23-го березня 1986 р., о год. 11:45 ранку в церкві свв. Володимира й Ольги.

Про молитви за душу Покійного просить —

РОДИНА

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас в дні 28-го грудня 1985 року наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п.

МАРІЯ БОГДАН

Наша найщиріша подяка Впр. о. Л. Лавринюкові, ЧСВВ, за відправлення Панахид, похоронних відправ та за щирі співчуття і згадку про нашу Матусю в церкві св. Юра.

Щира подяка усім Приятелям та Знайомим, що так численно взяли участь в Панахидах та похоронних відправах.

Наша щира подяка Усім, що зложили нам співчуття телефонічно і особисто, за молитви, за квіти на свіжу могилу та пожертви на Служби Божі, на церкву св. Юра, на церкву св. Володимира в Ґлен Спей, на виховання священиків та на інші добродійні цілі.

Також дякуємо панові Бойчукові, власникові Holiday Inn, Somerville, N.J. за приготування тризни.

Вкінці наша подяка похоронному заведенню П. Яреми за солідне та дбайливе переведення похоронів.

Нехай Всевишній винагородить Вас всіх сторицею.

Родини: МИХАЛЕВИЧІВ І БОГДАНІВ

В ЧЕТВЕРТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ у ГОСПОДНЮ ВІЧНІСТЬ нашо Найдорожчого МУЖА, БАТЬКА, ЗЯТЯ, ШВАҐРА І ДІДУСЯ

св. п. інж.

ДМИТРА КУЗИКА

будуть відправлені

БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ

у четвер, 13-го березня 1986 року
в Соборі Св. Софії в Римі;
в каплиці Отців Студитів в Кастельґандольфо
у храмі Пренепорочної Діви Марії в Люрді
в каплиці Отців Студитів у Вудстоку, Канада
у церкві св. Свщм. Йосафата у Трентоні
(о год. 8-ій ранку)

Приятелів і Знайомих просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

Дружина — ДАРІЯ зі Синами і Родиною

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що у вівторок, 4-го березня 1986 р., помер

бл. п.

о. МАКАР МИХАЙЛІВ

довголітній парох української католицької церкви св. Михаїла в Менвіллі, Н.Дж. На рідних землях був парохом у Явірці і Радошицях, Лемківщина.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — у п'ятницю, 7-го березня 1986 р., о год. 7-ій веч. в церкві св. Михаїла в Менвіл, Н. Дж.

В суботу, 8-го березня 1986 р., о год. 10:30 ранку СЛУЖБА БОЖА і ПОХОРОН на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
ГАЛЯ — дружина
ДАРІЯ — дочка
АНДРІЙ — зять
АНДРІЙКО — внук
ГАСЯ — сестра з родиною в Україні
ОЛЯ — шваґрова
СОНЯ — шваґрова з мужем РОМАНОМ
та ближча і дальша Родина

Замість квітів на свіжу могилу Покійного, просимо складати на Служби Божі і на фонд будови нової церкви св. Михаїла у Менвіл, Н. Дж.

Helen Mychajliw c/o APON, P.O. Box 3082, Steinway Sta., L.I. City, N.Y. 11103

З невимовним жалем і болем серця повідомляємо Родину і всіх Приятелів, що 5-го березня 1986 р. відійшла на Вічний Спокій наша Дорогенька і Любима ДРУЖИНА, МАМОЧКА І БАБУСЯ

сл. п.

МАРІЯ ЯРОШЕНКО

скінчивши 81 рік життя.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 7-го березня 1986 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Е. 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.

У суботу, 8-го березня 1986 р., о год. 9:30 ранку з цього ж заведення Тіло буде перевезене до Церкви-Пам'ятника св. Андрія на С. Бавнд Брук, Н. Дж., де відбудуться ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ о год. 11-ій ранку, після того на той же цвинтар.

Залишились у глибокій печалі:
муж — МИКОЛАЙ
дочка — НАДЯ з мужем БОГДАНОМ САВЧУК
внучки: СЯНЯ з мужем ЕВГЕНОМ ҐОРЕЛЕК
ТАЛЯ з мужем АНДРІЄМ ЛЕНЕЦЬ
шваґрова — МАРІЯ ЯРОШ
та Родина в Америці та Україні

Замість квітів на могилу пожертви можна складати на Православну Семінарію св. Софії у С. Бавнд Бруку і на Український Музей в Ню Йорку.

З невимовним болем ділимося з Рідними, Друзями і Знайомими болючою вісткою, що в ранніх годинах 5-го березня 1986 р. у шпиталі Джерментавн, заснув на віки наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, ПРАДІД, ДЯДЬКО І ПЛЕМІННИК

бл. п.

Михайло Дуцилович — Кіндрат

нар. в с. Кальне, пов. Сколе, Зах. Україна, кол. обласний інспектор Ревізійного Союзу Українських Кооператив, провідний член ОУН на Рідних Землях, в'язень польських і совєтських тюрем та німецького концтабору, член Проводу Закордонних Частин ОУН у Німеччині, підприємець і довголітній власник крамниці „Оріон" у Філядельфії, член-основник і меценат парафії св. Арх. Михаїла у Філядельфії, добродій церков і товариств.

ПАРАСТАС за душу Покійного відбудеться у п'ятницю, 7-го березня 1986 р. в год. 7:30 веч. в церкві св. Покрови при 12 вул. і Овк Лейн Авеню, Філядельфія, Па.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ почнуться СВЯТОЮ ЗАУПОКІЙНОЮ ЛІТУРГІЄЮ в церкві св. Покрови в суботу, 8-го березня 1986 р., о год. 9-ій ранку, після чого Тлінні Останки Покійного будуть перевезені на український православний цвинтар у С. Бавнд Бруку, Н. Дж., де по ПАНАХИДІ у Церкві-Пам'ятнику будуть зложені у родинному гробівці.

Горем прибиті:
ВАЛЕНТИНА — дружина
діти, внуки, правнуки і дальша Родина в Україні
ЛІДА — шваґерка
НІНА — шваґерка з родиною в Австралії
ЕЛЛА — племінниця з дітьми
родини ДЕМЯНИКІВ, ВОЛЧАКІВ
і дальша Родина в ЗСА

Замість квітів на могилу проситься складати пожертви на цілі Церкви-Пам'ятника в С. Бавнд Бруку і на Патріярший Фонд „Св. Софія" у Філядельфії.

В глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що 26-го лютого 1986 р. в Овіґо, Н. Й., відійшов, несподівано, на 69-му році життя у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ, СИН, БРАТ, ШВАҐЕР І ВУЙКО

бл. п.

Д-р Володимир Кокорудз

ЛІКАР

ПОХОРОН відбувся в суботу, 1-го березня 1986 р. з церкви Христа Чоловіколюбця, Johnson City, N.Y. Тіло Покійного перевезене на католицький цвинтар Святого Духа в Hamptonburgh, N.Y.

Горем прибиті:
дружина — МЕЛЯНІЯ ТУШИНСЬКА КОКОРУДЗ
донька — МАРТА ЛЕВИЦЬКА з мужем БОРИСОМ
внучки — АННА І АНДРЕЯ ЛЕВИЦЬКІ
мама — ЮСТИНА КОКОРУДЗ
сестри — ОЛЬГА ЛАБА з родиною
ІРЕНА ІВАНОНЬКО з мужем ВАСИЛЕМ і з родиною
братова — ЮЛІЯ КОКОРУДЗ з доньками
та ближча і дальша Родина

Замість квітів на могилу просимо складати жертви на будівельний фонд української католицької церкви у Johnson City, N.Y. (230 Old Deyo Hill Rd.) або на виховання священиків у Бразилії.

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ-УКРАЇНЦІ! УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ТА ЙОГО ПОСТІЙНИЙ РІСТ І РОЗВИТОК Є НАЙБІЛЬШОЮ ҐАРАНТІЄЮ СВІТЛОГО МАЙБУТНЬОГО УКРАЇНЦІВ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ТА ДОПОМОГИ НАШОМУ НАРОДОВІ В ЙОГО ЗМАГАННЯХ ДО ВОЛІ І НЕЗАЛЕЖНОСТИ. ТЕПЕРІШНЯ КОНВЕНЦІЙНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ, ЯКУ ВЕДЕ СОЮЗ, МАЄ НА МЕТІ ЗБІЛЬШИТИ ЦЮ ҐАРАНТІЮ. КЛИЧЕМО ВАС — СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ УНСОЮЗУ.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Округи Лігай Веллі, Па.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

відбудуться

у неділю, 16-го березня 1986 р., о год. 3-ій по пол.
в залі Української Католицької Церкви
826 Kenmore Avenue, BETHLEHEM, Pa.
з слідуючим порядком нарад:

1. Відкриття
2. Вибір президії
3. Відчитання протоколу з останніх Річних Зборів
4. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
5. Дискусія над звітами
6. Уділення абсолюторії Управі
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії
8. Доповідь головного касира УНС УЛЯНИ ДЯЧУК
9. Схвалення пляну праці на 1986 рік.
10. Внески і запити
11. Закриття зборів

До участи в зборах є запрошені і зобов'язані члени Окружної Управи та конвенційні делеґати наступних Відділів:

44, 46, 47, 48, 124, 137, 143, 147, 151, 288, 318, 369 і 438

У Зборах візьмуть участь:

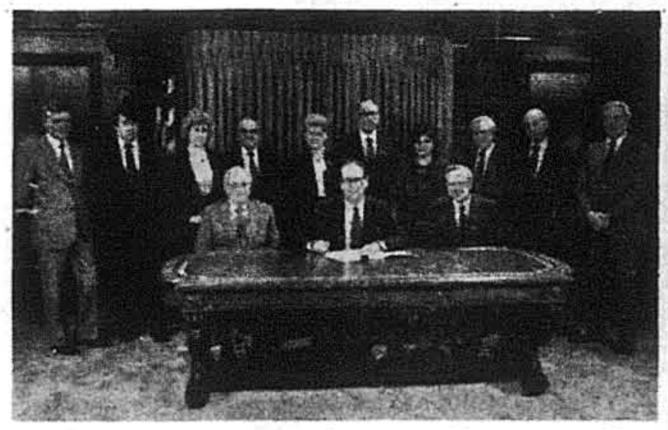
Уляна Дячук, головний касир УНС
Анна Гарас, головна радна УНС

По нарадах буде ПЕРЕКУСКА

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Михайло Колодруб, почесний голова — Анна Пипюк, почесна голова
Анна Гарас, голова
Стефан Муха, секретар укр. мови — Анна Строт, секретарка анг. мови

Роковини незалежности України в Пенсильванії

Як і кожного року губернатор Пенсильванії Дик Торнбурґ підписав проклямацію, якою проголосив день 22-го січня Днем Української Незалежности в присутності представників українського організованого життя цього стейту. На знімці в першому ряді (зліва): Чарлз Боянік, голова Комісії спадщини, губ. Д. Торнбурґ і Данило Максимюк, представник українців в Комісії. Стоять (зліва): Дмитро Наливайко, Гаррісбурґ, Вінсент Допко, Гаррісбурґ, Віра Андрейчик, заступник голови УОК-Центру у Філядельфії, Михайло Нич, УАКРада, Відділ у Філядельфії, Стефанія Вовчок, „Провидіння", Роман Слиж, Гаррісбурґ, Орися Гевка, екзекутивний директор УОКЦентру у Філядельфії, Богдан Тодорів, „Провидіння", Богдан Романенчук, УККА, Дік Янковскі, екзекутивний директор Комісії спадщини.

БАГАТО ЕКОНОМІСТІВ радять президентові Роналдові Регенові і Конгресові встановити спеціяльне мито на нафту, яку ввозять в З'єднані Стейти Америки. Таке мито могло б давати державі щороку 15 біл. дол. Це привело б до значного зменшення дефіциту федерального бюджету. **Але в той же час мито на нафту могло б зробити американську продукцію менш витривалою до конкуренції на світовому ринку. Тому Президент не наважується піти** на це, хоч більшість членів Конґресу вже тепер вважає цей захід доцільним.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановані такі турніри:

4-6-го липня — УСЦАК-Схід
9-10-го серпня — Подвійні гри
29-го серпня — 1-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
14-15-го вересня — Запрошеневий УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
4-5-го жовтня — КЛК

Музикальність...

(Закінчення зі стор. 2)

Мейтуса і М. Тіца, „Поетова доля" В. Йориша, балет „Лілея" К. Данькевича, симфонічна поема „Лілея" Г. Майбороди та ін.

Варто згадати ще й таких композиторів, що писали свої музичні твори на слова Шевченка: Д. Січинський, Ф. Колесса, П. Козицький, Г. Давидовський, А. Штогаренко, І. Шамо, А. Кос-Анатольський, О. Білаш, В. Кирейко, М. Мусорґський, С. Рахманінов, П. Чайковський, К. Вільбоа, Р. Ґлієр, О. Спендіяров, Р. Тохадзе, Г. Чхіквадзе, А. Маілян та багато інших.

Близько тисячі музичних творів написано або на слова Шевченка, або на присвячені Шевченкові твори інших поетів, або на теми з життя й творчости Шевченка.

Завдяки генієві Шевченка українська музична творчість досягла вищих стадій свого розвитку. Завдяки Шевченкові українська література зайняла почесне місце в світовій літературі. І завдяки Шевченкові українська музика досягла високого рівня й зайняла почесне місце у світовій музиці.

Для гідного вшанування пам'яті Шевченка в неділю, 9-го березня ц.р. у Вашінґтоні в Культурному центрі ім. Кеннеді відбудеться урочистий концерт на високому мистецькому рівні. Вшануймо ж нашого національного Пророка масовою присутністю на цьому концерті!

„Три літа"...

(Закінчення зі стор. 2)

медії". Відомо, що „Сон" є виразно сатиричною поемою з елементами інтимної лірики, елеґії. Визначення жанру як „комедії" вказує очевидно на сатиричний характер твору. Можна припускати, що підзаголовок „комедія" взятий також із „Божественної комедії" Данте, зокрема з її першою частиною „Пекло". Картини зображені поетом у „Сні", дещо похожі на мандрівку по пеклі.

Епіграф із Євангелії: „Дух істини, що його світ не може прийняти, бо не бачить його, ані не знає його", — виявляє провідну ідею твору — розкрити світові — „мирові" — народові істину, дати аналізу справжніх обставин речей у суспільстві, побудованому на поневоленню одного народу іншим, на загарбницькій політиці Москви, на фальші „казьонної" релігії, російської Церкви, як підпори тиранії православного царя. Вступ до „комедії" поеми „Сон" — „У всякого своя доля" — має філософський характер, виявлення всяких прогріхів суспільства, що стали елементом нездорових прикмет здеґенерованого суспільства. В першій частині поет змальовує картини соціяльного гніту, із зверненням до Бога: „Чи довго ще на цім світі катам панувати?" Друга частина органічно в'яжеться з першою, в якій поет ставить перед наші очі цих страдників, — декабристів, закутих у кайдани, в підземеллях Сибіру, які відважились на відкриту боротьбу з деспотією. Показуючи сибірську каторгу, Шевченко ставить образ „царя волі", що подібний до Христа, бо прийняв на себе всі катування, ради спасення поневоленого люду.

Третя частина „Сну" переносить нас до Петербургу, столиці Російської імперії. Тут сатиричний геній Шевченка виявився на всю широчінь. Сатиричному висміянню піддано не окремі епізоди царського побуту, а всю прокляту єдино-неділімську систему самодержавства в центрі російської імперії — Петербурзі. У сатирі Шевченка є свідоме перебільшення, елементи фантастики, певна ґротесковість, проте ми бачимо, що ці персонажі вірні, що це принципові відтворення характерів у питомих їм обставинах. „Сон" є поєднанням різного роду інтонацій, стилевих відтінків, характерних для визначення жанру як комедії. Часами сатиричний характер переходить у ідкий сарказм, то знову поет промовляє до нас із трагічним патосом.

Другим великим оскарженням, — обвинуваченям Москви за всі кривди що їх зазнав за довгі століття українських народ, була містерія „Великий Льох", (1845 р.), написана під час другого приїзду на Україну в Миргороді.

Містерія „Великий Льох" є одним із найскладніших творів Шевченка. Коли зважити, що властиві містерії у світовій літературі, зображені жанри романтичних елементів, як алегорії, фантастики, надприродних подій з участю таємничих персонажів, то наш поет, як у інших жанрах, створив цілком оригінальний і своєрідний твір, у якому свідомо з'ясував актуальні національні і соціяльні питання. Епіграфом до містерії послужив Шевченкові 43-ій Псалом, у якому говориться про гноблення народу сусідами, про конечність боротьби за волю, про що говорили останні рядки псалму в його переспіві: „поможи нам, Боже, встань на ката знову", бож поборов Господь „першу силу" польську, то нехай поборе і другу — ще лютішу, московську.

Містерія складається з трьох частин, з яких кожна має свою назву. Перша частина „Три душі" — складається з тьох частин. Це зв'язане із релігійно-літургічним поняттям, де, як знаємо, досить часто застосовується прийом потрійности. Три душі показані в образі трьох пташечок, що летіли через оселю гетьмана Богдана Суботів, і сіли на хресті старої церкви. В першій частині, перша душа, яка людиною звалася Прісею та виросла тут, у Суботові, карається за те, що перейшла з повними відрами дорогу Богданові Хмельницькому, коли він їхав у Переяслав присягати московському цареві. Душа свідома своєї вини, бо гетьман їхав віддати Україну під владу царату, не знаючи ще тоді, що чинить велику помилку, довіряючи хитрому цареві. Тут в оцінці цієї події поет подав об'єктивну і всебічну правду, що було ним сказане і в „Розритій могилі".

У другій частині друга пташка карається за те, що вона в Батурині (Батурин — столиця гетьмана Івана Мазепи) напоїла коня Петрові І, коли він повертався з Полтави, після, фатальної у своїх наслідках для України, перемоги над Мазепою і шведами. Зруйнування Батурина і вимордування його населення було історичним фактом, що для поета було трагедією його рідного народу.

Третя пташка-душа, яка народилася в Каневі, карається за те, що, бувши ще немовлям, усміхнулася Катерині II — „лютій вовчиці". Таким чином гнів поета спрямований проти головних представників російської окупації України, якими були Петро Перший і Катерина Друга.

Друга частина містерії — „Три ворони", має драматизовану форму. Три ворони: українська (перевертень), польська і російська — образи алегоричні, а навіть символічні. Алегорії в цій частині наявні, вони уособлення зла в історичній долі України, Польщі й Росії, символізують темні сторінки в житті трьох слов'янських народів. Одна перед одною вихваляються злочинами щодо своїх народів. Образи ці відіграють сатиричну функцію, бо явно славно випроваджують на денне світло всі промахи верхівок своїх народів.

Закінчення буде.

Торжественне свячення води в міському парку „Україна"

О. митрат І. Гаврилюк (посередині) веде відправою. (Фото, яке було поміщене в щоденнику „Ґазет")

Парк „Україна" є положений в Монтреалі між 12-ою та 13-ою авеню, від бульвару Сан Мішель до 13-ої авеню, назва вулиці є „Україна".

Дня 19-го січня ц. р. парафіяни церкви Успення Божої Матері з гісьтьми великою процесією під проводом о. митрата Івана Гаврилюка в супроводі о. митрата Ярослава Гаймановича, о. Теодора Палчинського йшли вулицею Бельшас. Спереду—хрест і патериця, слідували три прапори— канадський, квебекський і український, сестриці зі свічками і ввесь Божий люд, церковний хор, старший брат зі Святим Євангелієм, три свічники, Вівтарна Дружина, кадильниця і кропильниця. Згадані отці з дяками замикали процесію. Міська поліція зберігала порядок руху на зайнятих процесією вулицях.

Дня 20-го січня ц. р. монтреальський англомовний щоденник „Ґазет" на першій сторинці помістив кольорову світлину з дописом внизу про ці торжества.

Михайло Дідух

Фантастичний...

(Закінчення зі стор. 2)

ного товариства вважають, що так, якщо не хочемо висилати в міжпростірну подорож „Космічної Арки Ноя", в якій по 120 роках вернулося б на землю друге або третє покоління висиланих астронавтів з тими самими або, подібними інформаціями.

Звичайно, те все — тільки спекуляції, основані на заложенні, що наша технологія стоятиме на місці. Якщо, проте, вона зуміє створити новий рід погону, що дозволить приспішити міжпростірний корабель до швидкостей близьких швидкости світла, тоді земні астронавти могли б використати основи Айнштайна, які не тільки скоротили б такі зоряні подорожі, але припинили б також старіння астронавтів.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО ЗАЯЧКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 247-го ім. св. Івана Хрестителя у Вилмінґтоні, Де., помер 3-го вересня 1985 року на 95-му році життя. Нар. 15-го листопада, 1889 року в Україні. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку трьох синів Володимира, Мілтона та Карла; три дочки: Анну, Марію, Ольгу; сім внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 7-го вересня 1985 року на цвинтарі Ґрейслони Меморіял Парк у Вилмінґтоні, Делявер.

Вічна Йому Пам'ять!

Любомир Шеремета, секр.

ІЛЛЯ ВІХОТ, член УНС Відд. 288-го ім. св. Димитрія в Бетлегемі, Па., помер 23-го серпня 1985 року на 94-му році життя. Нар. 28-го липня 1891 року в Україні. Членом УНС став 1924 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Івана, доньок — Марію Зав'як і Анну Онеську, семеро внуків і шестеро правнуків. Похорон відбувся 26-го серпня 1985 року на цвинтарі св. Йосафата в Гелертавні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Дмитро Мушастий, секр.